

La gloriosa tragèdia de «Pont de Ser»

Josep Rovira Fors

The glorious tragedy of 'Pont de Ser'

L'autor dona la seva versió de l'assassinat d'un grup de religiosos de l'orde de Missioners del Sagrat Cor de Jesús, en els dies posteriors a l'aixecament militar del mes de juliol de 1936, a mans dels membres dels Comitès revolucionaris de Sant Joan les Fonts i de Canet de Mar.

Paraules clau: Persecució 1936, procés de beatificació, comitè de Sant Joan les Fonts, comitè de Canet de Mar.

El Ser és un riu nascut a la serra de Finestres que desguassa al riu Fluvià, prop de la població de Serinyà (a l'actual comarca del Pla de l'Estany). D'aquí li ve el nom de Pont de Ser, al qual el 29 de setembre de 1936 va tenir lloc la gloriosa mort de set missioners de la casa de Canet de Mar.

Aquells dies del mes de juliol (malviatge de dies, més hauria valgut al País una setmana de pluja abundant a bots i barrals), els pares missioners foren avisats per una veu amiga propera al Comitè de Canet: «fugiu, doneu-vos pressa, us volen matar».

Sortiren ràpidament en dos grups; un d'ells romangué amagat en una masia del Montnegre. El més joves, en un altre grup de set, decidiren emprendre el camí cap a França, a salt de mata. Seguir els camins era perillós. Caminaven de nit, s'amagaven de dia. Camps a través.

Va ser un estiu de mal temps. Els membres del grup es cobrien encaputxats amb sacs d'arpillera per resguardar-se de la pluja. El seu llarg camí cap a la mort va durar gairebé dos mesos. Un peregrinatge heroic des de Canet fins a Begudà. Els donaren acollida a totes les masies del camí: a can Llord i a can Puig de Sant Cebrià, a can Pons d'Hostalric, a can Pagès de Sant Feliu de Buixalleu, a can Devesa i a can Ros de Begudà, on es ficaren a la boca del llop; allà demanaren la direcció del camí cap a la frontera i els orientaren, amb engany, vers el Comitè de Sant Joan les Fonts. Cal esmentar que a cap masia els volgueren cobrar un cèntim de res. (Extraordinària gent la d'aquest País).

L'última nit la passaren a Sant Joan les Fonts; hores d'un sofriment extraordinàriament dolorós.

The author provides his personal account of the assassination of a group of members of the Missionaries of the Sacred Heart of Jesus at the hands of members of the revolutionary committees of Sant Joan les Fonts and of Canet de Mar, in the days after the military uprising of July 1936.

Keywords: religious persecution 1936, process of beatification, revolutionary committee of Sant Joan les Fonts, revolutionary committee of Canet de Mar.

Aquell comitè ja havia comunicat al de Canet de Mar la detenció de set frares. Amb un cotxe petit, tres milicians de Canet arribaren a Sant Joan les Fonts vociferant: «ja els hem enxampat. Els matarem avui mateix».

M'estimaria més no haver de recordar aquella minoria de gent de Canet de Mar cruel i salvatge. No



Mural dels missioners màrtirs canetencs elaborat durant el seu procés de beatificació.



Creu de pedra situada a l'indret on van ser assassinats en el terme de Serinyà.

obstant, seria un error generalitzar la imatge dels canetencs amb aquest grup minoritari d'exaltats extremistes. En aquell temps, de mal temps, es donaren moltes circumstàncies... El superior de la Casa de Missioners de Canet, el Missioner Vicente Casas fou acollit a l'hospital de Canet de Mar, on va romandre fins a la seva mort uns dies abans que acabés la guerra civil.

També les germanes dominiques de l'Hospital seguiren amb la seva feina. Tothom sabia que el mossèn Joan Serrabella i mossèn Prudenci Montserrat es trobaven a Canet de Mar i ningú els molestà. Els germans Torrentó s'enfrontaren a altres «faistes» per salvar la vida del jove sacerdot mossèn Pius Masvidal. Moltes circumstàncies diverses i contradictòries... Déu sap el perquè.

El cert és que hi havia amistat entre la gent de Canet i els «Padres». Era normal la seva assistència

a les funcions religioses col·lectives solemnes. Recordo perfectament l'alegria de veure jugar a futbol, a l'esplanada davant del Santuari, al Pare Vergara, un extraordinari futbolista. Vaig presenciar de menut alguna d'aquelles estones inoblidables.

L'any 1932, amb motiu de les Festes Jubilars de la Mare de Déu de la Misericòrdia, vingué a Canet el cardenal Vidal i Barraquer i en el pati del Col·legi dels Missioners se celebrà l'Acte del Certamen Literari en el que actuà de mantenidor el director de l'Orfeó Català, Fèlix Millet.

Eren les quatre de la tarda d'aquell dia benaurat del 29 de setembre de 1936. Aquell estiu havia tingut molts dies ennuvolats i plujosos, però aquella tarda era plena de llum i sol, sense cap núvol, i el cel ben obert...

Els set religiosos foren traslladats en autocar fins al revolt de la carretera de Pont de Ser, i allà, milicians de Sant Joan les Fonts els mataren a trets. Els tres «faistes» de Canet de Mar, amb una follia extrema, s'acostaren per rematar els morts amb més trets i més odi...

El 6 de maig d'enguany a la Catedral de Girona, l'Església va beatificar els Pares Missioners «Màrtirs de Canet de Mar»: Rv. pare Abundio Martín (28 anys), Rv. pare José Vergara (28 anys), Rv. pare Josep Oriol Isern (27 anys), Rv. pare Antonio Arribas (28 anys), el germà coadjutor Gumersindo Gómez (25 anys), germà coadjutor Jesús Moreno (21 anys), germà coadjutor José del Amo (20 anys).

Però, aquest 6 de maig a la Catedral de Girona, no van ser moments de retrets. És moment de misericòrdia i de perdó. Moment de perdonar-ho tot... *estima al teu enemic. Para la galta al que et colpeja...* Ho va dir Jesús.

Avui podem afirmar que hem conegut de debò el rostre dels Sants; l'Església els Beatifica perquè donaren testimoni de la força de la seva fe... Testimoni en grec, es diu màrtir...



Imatge de la Catedral de Girona, durant la cerimònia de beatificació el passat 6 de maig.